Zgodba o meni in Giovanniju,
ki ima en kromosom več.

MOJ BRAT LOVI DINOZAVRE

Giacomo Mazzariol

MOJ BRAT LOVI DINOŽAVRE

Ocean

MOJ BRAT LOVI DINOZAVRE

Giacomo Mazzariol

založba

**Zgodba o meni in Giovanniju,
ki ima en kromosom več.**

Mojima sestrama Chiari in Alice
Giovanniju, mojemu superjunaku

Vsakdo je genij. Če pa bi ribo sodili po njeni sposobnosti plezanja po drevesih, bi celo življenje verjela, da je čisto nesposobna.

— **Albert Einstein**

Videti svet v drobcu peska
in nebesa v divjem cvetu,
držati neskončnost v svoji dlani
in večnost v eni uri.

— **William Blake, *Auguries of Innocence***

KAZALO

OZNANJENJE	13
STO OSEMDESET PLIŠASTIH IGRAČ	37
VSI SUPERJUNAKI DELAJO PREVALE	59
MARATOVA SMRT	83
VSI SMO LETEČE RIBE	109
TIRANOZAVER, IZBEREM TEBE	133
LITTLE JOHN	151
PLOSK HUŠK TLESK	183
MOJ OČE JE TAJNIK	203
ŠEST JE ENAKO ŠEST	225
ZAHVALE	241
OPOMBE	245

To je zgodba o Giovanniju.

O Giovanniju, ki gre na sladoled.

»Boš sladoled v kornetu ali v posodici?«

»V kornetu!«

»Pa saj nikoli ne poješ korneta.«

»Pa kaj zato? Saj tudi posodice ne pojem!«

O Giovanniju, ki ima trinajst let in nasmeh, širši od svojih očal. Ki klatežu ukrade klobuk in jo popiha stran; ki ljubi dinozavre in rdečo barvo; ki gre s sošolko v kino in ob vrnitvi domov razglasi: »Poročil sem se!« O Giovanniju, ki pleše sredi trga, sam, ob ritmu glasbe uličnega umetnika, nato pa se mu mimoidoči eden za drugim pridružijo. Giovanni je nekdo, ki pripravi trge, da plešejo. O Giovanniju, ki mu čas vedno pomeni dvajset minut – nikoli več kot dvajset minut. Če gre kdo na počitnice za en mesec, ga po njegovem ni bilo samo dvajset minut. O Giovanniju, ki zna biti naporen in utrujajoč; ki gre vsak dan na vrt in sestrama prinese rože. Če pa je zima in ne najde rož, jima prinese suho listje.

Giovanni je moj brat in ta zgodba je tudi moja. Star sem devetnajst let in ime mi je Giacomo.

OZNANJENJE

Najprej bi vam rad spregovoril o parkirišču, kajti tam se je vse začelo. Parkirišče je bilo prazno, kot so običajno prazna parkirišča ob nedeljah popoldne. Ne spomnim se, od kod smo se vračali, morda od none, spominjam pa se občutka zaspanosti in polnega želodca. Mami in ati sta sedela spredaj, Alice, Chiara in jaz pa zadaj. Sonce se je poigravalo z vrhovi dreves in gledal sem skozi okno – no, vsaj poskušal sem, kajti naš avto, Passat bordo rdeče barve, je bil tako umazan, da se ni dalo zares videti skozi okna. V njem je bilo polno sledi blatnih čevljev, sladoledov in sadnih sokov, z njim smo prevažali torbe, otroške vozičke in na milijone vrečk z nakupi. Lahko bi rekli, da si je skozi okna našega bordo rdečega Passata dalo svet bolj kot ne predstavljati: to je bil nekakšen sen, eden tistih ob zori, tik preden se zbudiš. In meni je bilo to neznansko všeč.

Imel se pet let, Chiara sedem, Alice pa dve.

Vračali smo se od none, kot sem omenil, in vse je izgledalo, da se bo nedelja končala tako kot običajno – tuš, kavč, risanke –, ko je ati pred praznim parkiriščem neke tovarne nenadoma skrenil s poti, kot to počnejo v filmih, da se izognejo eksploziji, in zavil na parkirišče. Skočili smo čez izboklino na cesti in se zdrznili. Mami se je oprijela ročaja na vratih in postrani pogledala atija. Čakal sem, da bo rekla nekaj v smislu: Presneto, kaj te je prijelo, Davide? Namesto tega se je nasmehnila in zamrmrala:

»Lahko bi počakali do doma …«

Ati pa se je delal, da je ni slišal.

»Kaj se dogaja?« je vprašala Chiara.

»Kaj se dogaja?« sem vprašal tudi jaz.

»…?« je vprašujoče pogledala Alice.

Mami je čudno izdihnila in ni odgovorila, ati pa tudi ne.

Začeli smo krožiti po parkirišču, kot bi iskali prost parkirni prostor, čeprav jih je bilo, ne vem, dva tisoč petsto prostih. Na ogromnem parkirišču je bil parkiran samo en star dostavnik, čisto na koncu, pod drevesi. Na pokrovu motorja sta dremala dva mačka. Ati je peljal dalje, dokler se ni odločil za neko posebno mesto. Na njem je moral opaziti nekaj izjemnega, ker se je ustavil, obrnil in zapeljal natančno tja. Ugasnil je motor in odprl okno. Skrivnostna

tišina, ki je dišala po mošusu, je napolnila kabino. Eden od mačkov na dostavniku je odprl eno oko, zazehal in ostal na preži.

»Zakaj smo se ustavili?« je vprašala Chiara, se z gnusom ozrla naokrog in dodala: »… tukaj?«

»Ali se je pokvaril avto?« sem vprašal jaz.

»…?« je spet vprašujoče pogledala Alice.

Starša sta zavzdihnila in drug drugemu namenila pogled, ki ga nisem znal razvozlati. Med njima se je pretakala neka čudna energija, nekakšna reka svetlečih konfetov.

Chiara se je z očmi, okroglimi kot češnje, nagnila naprej:

»Torej?«

Na tlakovcih je pristala vrana in ati jo je za trenutek opazoval. Nato je odpel varnostni pas in se obrnil proti nam. Mami se je namuznila in storila enako. Zadržal sem dih. Opazoval sem ju in ničesar nisem razumel. Postal sem vznemirjen: Kaj pomeni vse to čudno obnašanje?

»Ti povej, Katia,« je rekel ati.

Mami je razprla ustnice, a nobena beseda ni prišla iz njenih ust.

Ati ji je prikimal, da bi jo opogumil.

Zavzdihnila je in rekla:

»Dva proti dva.«

Ati je svoje oči uprl v moje. »Si videl?« je rekel s pogledom. Uspelo nam je!

Najprej sem pogledal enega, nato drugega in si mislil: Kaj, za vraga, govorita?

Nato si je mami položila roko na trebuh, ati pa se je nagnil k njej in svojo dlan položil na njeno. V tistem trenutku si je Chiara pokrila usta z dlanmi in zaklicala:

»Ne morem verjeti!«

»Česa?« sem vprašal jaz, ki sem bil vedno bolj vznemirjen, ker nisem ničesar razumel. »Česa ne moreš verjeti?«

»A smo noseči?« je zakričala Chiara, dvignila roke in potolkla po stropu avtomobila.

»No, tehnično gledano,« je rekel ati, »edina, ki je noseča, je mami.«

Podrgnil sem se po nosu in pomislil: Noseči smo? Kaj za … Nato je v moji glavi zasvetila lučka in se začela spuščati kot rolka po klancu, ki dviga prah in listje ter zadeva ob kamenje: dva proti dva je rekla mami, *dva proti dva*. Noseča. Sin. *Brat*. Dva fanta. Dve deklici. *Dva proti dva*.

»Dva proti dva?« sem zavpil. »Dva proti dva?« Odprl sem vrata, stopil iz avta in s stisnjenimi pestmi pokleknil na tla, kot bi pravkar zabil gol. Skočil sem na noge in se zavrtel. Kot nor sem stekel okrog avtomobila do atija in ga poskušal objeti skozi okno, a bil sem premajhen, zato mi

ga je uspelo samo potegniti za uho – tako močno, da sem se za trenutek ustrašil, da sem ga poškodoval. Vrnil sem se nazaj v avto in zaprl vrata. Od veselja nisem mogel dihati.

»Bom dobil bratca?« sem zadihano vprašal. »Bom res dobil bratca kdaj se bo rodil kako mu bo ime kje bo spal ga lahko vpišemo h košarki?«

A nihče me ni poslušal, ker se je Chiara nagnila naprej, da bi objela mami, Alice je ploskala, ati pa se je zatopil v nekakšen ples, ki je bil sestavljen iz miniaturnih gibov ramen. Če bi v tistem trenutku avto priklopili na električno omrežje, bi lahko razsvetlili cel planet.

»Torej … je res fantek?« sem zavpil, da bi me slišali.

»Ja, fantek je,« je prikimal ati.

»Sta prepričana?«

»Sva.«

Chiara je bila presrečna in zagotovo tudi Alice. Jaz pa sem bil *nedvomno* najsrečnejši od vseh. Začenjala se je nova doba, nov svetovni red: z atijem ne bova več v manjšini. To je bilo … *gigantsko*. Trije fantje proti trem puncam. *Pravica*. Nič več neuravnovešenega glasovanja za daljinca, nič več izgubljanja časa po trgovinah, nič več lahkih zmag pri tem, kam iti na morje in kaj bo za večerjo.

»Avto bo premajhen,« sem rekel. »Morali bomo kupiti drugega.

Chiara je izbuljila oči in rekla:

»Zato se torej selimo!«

Starša sta pred kratkim začela s prenovo družinske hiše: vse se je skladalo.

Rekel sem:

»Želim si, da bi bil avto moder.«

Chiara:

»Jaz pa hočem rdečega.«

»Modrega!«

»Rdečega!«

Alice je samo zavila z očmi in zaploskala, ker jo je prevzelo navdušenje, čeprav ničesar ni razumela. Sonce je bilo kot rumenjak, preden se razlije, maček je splezal z dostavnika in jata ptic je planila z dreves ter na nebo zarisala veličastne like.

*

»Kako mu bo pa ime?«

Bil sem prvi, ki je zastavil to vprašanje. Mami mi je ravno sušila lase s fenom.

»Petronio,« je ati s polnimi usti arašidov zavpil iz dnevne sobe.

»Maurilio,« sem predlagal jaz. Ne vem, zakaj, a to ime me je vedno spravilo v smeh. Pomislil sem, da če moj brat